

Noa*

'Niemand op het werk heeft ooit gevraagd hoe het met me ging.'

Ik ben zorgkundige sinds 2013, maar ik kan dit werk niet meer doen door een blijvend letsel aan mijn voet. Het is moeilijk voor mij om te accepteren dat mijn lichaam niet meer alles kan. Ik heb namelijk mijn hele leven geprobeerd om voor anderen klaar te staan, maar nu is dat niet meer evident.

Op mijn vorige job ging het zowel fysiek als mentaal echt niet goed met me, maar ik kon het me niet veroorloven om in te storten. Ik had drie kindjes om voor te zorgen. Toen ik in die periode op een functioneringsgesprek bij mijn leidinggevende moest komen, kreeg ik de boodschap dat ik meer op mijn persoonlijke hygiëne moest letten. Hoe het verder met me ging, heeft niemand ooit gevraagd.

Nadat duidelijk werd dat het werk in de zorg fysiek niet meer haalbaar voor me was, stapte ik in een traject van GTB om aangepast werk te vinden. Ik voelde echter aan dat ik eerst tijd nodig had om mentaal meer ruimte te maken om te verwerken wat er de voorbije jaren allemaal is gebeurd. Dit ben ik nu aan het doen met hulp van een psychologe en de pijnkliniek. Daarna ben ik van plan om weer op zoek te gaan naar werk dat echt bij mij past. Want zo lang ik nog kan stappen, zal ik blijven doorgaan.

*Deze getuigenis is anoniem